

Ἑλλάς καυμένη, μὴ λυποῦ,
 κί' ἂν βλέπῃς τώρα ποῦ και ποῦ
 ὀσθῆς κάλπαις με τὸ ζόρι
 νάρχωνται ψηφοφόροι.

Κί' ἂν μὲ τῆς κάλπης τὸ χορὸ
 δὲν βλέπῃς νὰ μεθῆνε,
 μὰ μετὰ κάμποσο καιρὸ
 πάλι δικοί σου θῆναι.

Πάλι θ' ἀνάφουῃ ἡ καρδιάς;
 τῶν ψηφοφόρων βλαίς,
 πάλι θ' ἀκούσῃς σανιδιάς,
 συνθήματα και φλόαις.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τοῦ μεγαλείου,
 τοῦ κύματος, τοῦ φλέγοντος ἡλίου;
 Ὅσπῃ κάλπῃ κάθε δόξαν τῆς στηρίζεις,
 τὸ κύμα μ' ἐκλογῶν ἀφρούς ἀφρίζει,
 κί' ὁ Φοῖβος τὴν κτυπῆ κατακορύφως
 σάν ἕνας στοργυλὸς και μέγας ψῆφος.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τῆς τεμπελιάς,
 τῆς φλόας, τῆς Κορδόνας, τῆς Ἑλῆρας;
 Ἀφήστε τὴν ὀσθῆ κάλπης τὸν ἀγῶνα
 νὰ τρέχῃ μὲ τὰ τέσσερα δρομαίαι,
 και ὀσθήσετε ψηλὰ ὅσπῃ Παρθενῶνα
 τῶν μακρῶν Βουλγάρων τὴν σημαία.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τῆς τεμπελιάς,
 τῆς φλόας, τῆς Κορδόνας, τῆς Ἑλῆρας;
 Ἐν μέσῳ τῆς θυελλῆς τῶν ἀγῶνων
 ἀφήστε τῆς τὴν κάλπῃ γιὰ τιμὴ,
 κί' ἐκείνη μὲ τὴν κάλπῃ τῆς και μόνον
 γνωρίζει τοὺς ἐχθρούς νὰ πολεμῇ.

Ὅταν ὁμως, παροδῆται,
 δίχως κάλπῃ τὴν ἰδῆτε,
 ὅταν δὲν τὴν συκινῆ
 και τῆς κάλπης ἡ φωνὴ
 κί' ὄπω: σήμερ' ἀδρακῆ.

Ὅταν ἡ μουφλοῦζα πλέον
 πάνοπλος σάν Ἀμαζῶν
 διὰ λόγων θαρραλέων,
 κἂν ἐμμέτρων, κἂν πεζῶν,
 δὲν πρὸς ὅτ' ἀ τμήματα.

Τότε διασπῆσθε τὰ
 τῶν Στρατῶν τῆς τὰ λιμπρέτα
 και ἀνδραγαθήματα.

Ὅταν παθαιμμένοι φάσμα
 σ' ἕνα τμήμα δὲν εἰσῶση,
 μοιρολόγια πλέον τότε
 φάλετέ τῆς, πατριῶται,
 και τὸ κύκνειόν τῆς θάμα
 βάλτε τὴν νὰ τραγουδήση.

Ὅταν ἡ ψηφορορία
 γίνετα σαχλὴ και κρού,

μ' ὄλη τὴν φιλοπατρία
 πᾶσι κάθε σωτηρία.

Κί' ἂν τὴν ἴδῃτε νικηφόρον μὲ κοντοὺς χρυσῶν λαθάρων
 στίφῃ νὰ κτυπῆ βαρβάρων,
 δίχως ἐκλογῆς φωτιά, σανιδιάς και Παρλαμένο
 κάθε τρόπαιο γι' αὐτὴν θῆναι κί' ἕνα φαλιμένο.
 Μόνον τῶν καλῶν ἡ νίκη γιὰ τὴν Γωμηροσύνη θῆναι,
 και μ' ἐκείνη δὲν ρεβᾶται μιά γιὰ πάντα νὰ ξεκάνη.

Τραγοῦδρα νίκης φετεινᾶ ὅσπῃ Λάμπρο τὸν Καλλιφρονᾶ.

Π. — Ποίας ἐκλογῆς ἡμέρα
 και τί σάχλα, βρὲ τοιλιᾶ...
 δὲν μὲς τρώμας μαχίερα,
 δὲν ἡκούσθη πιστολιά.

Ἐκλογὴ μεγάλης νύστας,
 ἕνα κάκιστον σημεῖον
 εἰς πολλοὺς ἀγρῶνους μύστας
 τῶν θεσμῶν και τῶν τιμῶν.

Κί' ἡ πατρίς ἀποσταμένη
 κύτταξ με σχισιά,
 κί' ἦταν ἡ συφοριαμένη
 σὲ μίαν ἀρ' ἀπελπισιά.

Κί' ἔλεγε ὁτοῦ ἀπαθεῖς,
 ἐγγραμάτους κί' ἀμαθεῖς:
 πάρετε τὸ μακρὸ βόλι.

Μὲ μιά τέτοια δρᾶσι φόρα
 πῶς θὰ πάρετε τὴν Πόλι,
 πῶς θὰ πάρετε τὴν Σόφρα;

Πλὴν ἐμετε, βρὲ Φασουλῆ,
 πάντ' ἄς λησμονήσωμεν,
 κί' ἕναν ὕμνον εὐμελῆ
 νίκης ἄς τοῖσωμεν.

Πάντα με περῶν οἱ χρόνοι
 με νταουλι και ζουρνᾶ...
 ζῆτω πάλι τὸ Κορδόνι,
 ζῆτω τοῦ Καλλιφρονᾶ.

Ἐφώναζαν και τὰ κορίτσια γιὰ τὸν Λάμπρο τὸν λαμπρό,
 ποῦ τὸν ἔλενε πρὸς τοὺς ἄλλοις κί' ὑποψήφιο γαμπρό,
 και χωρὶς καμμιά φωνάρα
 και χωρὶς καμμιά κραυγὴ
 ἔλεγαν ἡ Κορδονάρα
 δίχως ἄλλο πῶς θὰ βῆ.

Κί' ἔσκουζαν αὐτοὶ κί' ἐκείνοι
 μὲ ψυχῆς μεγάλο πόνο
 ὁ Λοντρέζος πῶς θὰ μείνη
 μὲ τῆς ἀμαζάδες μόνο.

Δύο κορδόνα σήμερα, ζυλίενη πατριῶτων,
 ψάλε και χειροκρότε.
 Κορδόνι τῆς ρεπούμπλικας και τοῦ Μαυρομιχλῆ,

**Νίκη περσιφάνης
ρεπουμπλικας τρανής.**

και τράβα τούτος απ' τη μιά, κι' εκείνος απ' την άλλη
με κάμους και γεινάτζα,
τ'όκταν δ'η κομμάτζα.

Τόν Λάμπρο τόν ελάμπρινν με τ'όνα τ'ο κομμάτι,
με τ'έλλο τόν Γεννάδιο, σπουδαίο διπλωμάτη,
κι' όλοι' ρωτούν, βρά Φασουλά,
τό γήσιο ποιό ν'όναϊ,
και με συγκίνηση πολλή
κι' από τ'ά δ'η περιόναϊ.

'Εγ' όμωσ δίχως γά' ρωτώ
'μπροστά' σ'τά δύο σταματώ,
κι' επινικίους ψάλλω
για τ'όνα και για τ'έλλο.

Δύο κορδόνια γίνηκαν, τ'ά δ'η καρδαμωμένα,
κι' όι ψηφοφόροι πέρασαν κι' έτρισαν μόνο σ' ένα.
'Ανάθεμά σας, έλεγοίτε ποιά τάχεται χαμένα,
και δίν ψηφίσατε τ'ά δ'η γά' β'όρνυ ζευγαρωμένα.

Μερκούραος έλλάησε,
Μερκούρης ξεσπαθόνη,
και νίκην εξηραλίσε
του Ράλλη τ'ο κορδόνι.

'Εξόστη κάθε Κορδονός,
Μερκούρη; λαμπροίει,
κι' ό Λάμπρος ό Καλλιφρονός;
νίκην πανηγυρίσει.

'Ας ψάλλωμεν κι' όμεις ψαλλούς της νίκης της όπάτης...
Καλλιφρονός; νίκησε και μόν' ό διπλωμάτης.

Εθόι φονάζουν κι' όσανά
'στόν Πέρση τόν Καλλιφρονά,
και νικητήν τών Πλαταιών
τόν μεγαλόου κραταίοι.

Δόξα μεγάλη και τιμή προς τών Περσών τόν Σάχη,
όι Πέρσαι τώρα κ'έρδισαν τών Πλαταιών τή μάχη.
Τό ντόπιο τ'άρχοντόπουλο
της Τεχεράνης νίκησε,
ποιά και τόν 'Αγγελόπουλο
τόν Κώστα τόν αδικήσε.

Μά νέον 'Αριστόδημον ό Κώστας θά μας κάνη,
κι' άν εξετέθη βουλευτής
αυτός έβγίη ποιητής,
κι' ή δόξ' αυτή του θόναϊ.

Νίκη γελε περιφανής,
νίκη ρεπουμπλικας τρανή,
και χλιώνε τόν Ζυγομαλά,
ποιά τ'ράδηξε κι' αυτός πολλά,
γιατι' στό κόμμα' αόλλησε του Κόντε της Κερυώρας,
πούγει πολλού, Φακίρας.

Κατηγορούν τόν Κόντε μας και μιά; τόν λέν Φακίρη,
γιατι κοιμάται μιά χαρά
και μήτε δίνει μπό παρα
σέ ψήφον πανηγύρι.

Κατηγορούν τόν Κόντε μας και μιά; τόν λέν τριπέλη,
γιατι βρεμένο πάντοτε τ'ο παζιμάδι όβλει.
'Ετυχε νάχη κι' έρραστος κι' έρρας τόν 'Αντόν
νά πολεμή μόνόχο; του με τ'ο διπλό Κορδόνι.

Ἐξιστορεῖ τὴν τεμπελιὰ
τοῦ κόμματος μὲ τόνο,
καὶ ξεφυλλίζει τὴν ἐληρά
τῶν Φακιρῶν μὲ πόνο.

Τῆτανε τοῦτο ποῦπαθε μὲ τῆς ἐληρᾶς τοὺς ψήφους...
ἔκει ποῦ πρόσμενε κουκιά νὰ ῥεῖ μονάχα τζίζιφους.
Τῆτανε τοῦτο ποῦπαθε, Ἄνωτην, κυρ Ἄνωτην,
κι ὁ Λάμπρος, ὁ Καλλιφρονᾶς γελέ και ξεφαντόνε;

Ὁ Πέρσης, Λάμπρος βουλευτής,
ὁ Πέρσης, Λάμπρος νικητής,
καὶ πανηγύρι γίνεται γι' αὐτὸν στὴν Τεχεράνη,
κι ὁ νέος Σάχης, τῶν Περωῶν
μετὰ λαμπάδων καὶ πυρωῶν
προσέρχεται μὲ στέφανο τὸν νικητὴν νὰ ράνη.

Παιδιά τῆς ἐλευθέρως γῆς καὶ σεις παιδιά τῆς θούλης,
πατάξετε τὸν Βούλγαρο, τὸν Βλόγιο, τὸν Δισέσκο...
Καλλιφρονᾶς ἐνίκησε καὶ πάει: κι ὁ Φαρδούλης,
κι ἔν δὲν τὸν βγάλαν βουλευτή, τὸν βγάλαν ἀπ' τὸ φρέσκο.

Πρόδοκλε στὸ μπαλκόνι σου
καὶ διηγῆσου, Ράλλη,
πῶς πήρε τὸ Κορδόνι σου
τὴν νίκη τὴν μεγάλη.

Ἵγνοῦμεν τὸν ἀγῶνα σου,
δεῖξε μας τὴν Κορδόνε σου
κι ἀπ' τὸ παράθυρό σου.

Σῆκωσ' ἐπάνω τὰ μαλλιά
καὶ θύμωσε μὲ τὴν ἐληρά
καὶ τὸν συμπέθερό σου.

Κι ὁ Ράλλης ἐτινάχθηκε κι ἐρώναξες Κορδόνι
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας ἐβγήκε στὸ μπαλκόνι,
καὶ φίλους ἐφανάτιες μὲ τὴν ρεπούμπλικά του
κι ἄφρονε νὰ τὸν πιάσουνε ξανά τὰ νευρικά του,
καὶ μὲ τὸ μένος τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ θυμοῦ τοῦ πρώτου
ἐθύμωσε καὶ τάβαλε μὲ τὸν συμπέθερό του.

Καὶ Γενναδιῶν ἀργασε καὶ Κόντηδων τομάρι
σὰν πρῶτο καλληκάρη,
καὶ γεὰ σκε, ἐσκοῦζε, παιδιὰ τῆς μάταιικας δόκιικας,
μόνος ἐγὼ καὶ τῆς Ἑλχαῖς τῶν Κόντηδων νενίχικας,
κι αὐτὸ τοῦ συμπέθερό μου τὸ νόθο τὸ Κορδόνι,
ποῦ τέτοιο κι ὁ Δελφοὶ τὸ λέν, μὰ τέτοιο κι ὁ Δωδώνη.

Ἐπὶ καὶ κορδόνια, βρε παιδιὰ, καὶ τοῦ Μαυρομυγάλη,
ἀλλὰ κανένα γῆσιο δὲν εἶναι σὰν τοῦ Ράλλη.
Ἄς πάη κάθε ψεύτικο κορδόνι νὰ κουρεύεται,
σεῖς τὸ δικό μου μοναχὰ μὲ πίστιν νὰ λατρεύετε,
ποῦ κατ' εὐδοκίαν ἐρχεται κι ἀμέσως ἐκ τοῦ γέρου...
στου Ράλλη νὰ πιστεύετε κι ὄχι τοῦ συμπέθερό.

**Μετὰ μεγάλη πατινάδα
γιὰ τῆς Λόντρας τὸν γεννάδα.**

Φ. — Δὲν ξέρω, διπλωμάτη μου, τί κάνουν στὴν Ἀγγλία,
ποῦχει κι ἰκαίνη Σύνταγμα καὶ τόσα μεγαλεῖα,
μὰ δίχως Σπάτα καὶ Χασοῆ
καὶ δίχως Κορωπί

ἔδω δὲν πιάνει χαρτοσιὰ,
τῆς Λόντρας τσελεπή.

Πόσα δὲν εἶπε καὶ γιὰ σὲ τῆς γλώσσας μας ἡ χάρις,
ἀλλ' ὅμως οὐ κατὰκαρδὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ πάρη,
γιατ' εἶναι πράγματα σὲ μᾶς παραπολὸ συνήθη
καὶ σὰν θεομολ νομίζονται καὶ πάτριά μας ἦθη.
Τῆς Ρωμορσούνης ἐκλογὴ χωρὶς βροσιὰς, Μυλλάρδο,
μοῦ φαίνεται σὰν σκορδαλιά, ποῦ δὲν μυρίζει σκρόδο.

Βρισδιά, φόρτασεν γερά
καὶ στῆ δίκη σου ράχη,
κι ἦταν γιὰ σένα συμφορὰ
τῶν Πλαταιῶν ἡ μάχη.

Καθόλου δὲν σ' ὠφέλησαν οἱ λόγοι στὰ μπαλκόνια,
μῆτε κι ἡ φουστανέλιας σου, μῆτε καὶ τὰ κορδόνια.
Κι ἔν εἶσαι σὺ φουστανελάς καὶ τοῦ Λονδίνου σέλας,
πλὴν ἀσπορβγήκε τὸ παιδί τῆς ντόπικας φουστανελάς.

Θαρρῶ πῶς πύργους μυθικοὺς εἰς τὸν ἀέρα κτίζεις
κι ἐγὼ στὸ Κέντρο σ' ἐβλέπα πρὸς κέντρο νὰ λακτιζῆς.
Ρουκταῖες εἰ; καρτοταῖες εἰ; ... κρῖμα στῆς ἀμαξάδες...
ἔδω σὲ τρῶνε κουμπιάρια, στῆ Λόντρα Μεταξάδες.

Καὶ τώρα λένε πῶς ἔδω θ' ἀποκατασταθῆς
καὶ θὰ πολιτευθῆς.
Ἐγ' ὅμως σὲ παρακαλῶ
νὰ παραιτήσης γιὰ καλὸ
τὸν τόπο τὸν διάσμο,
ἐκτός ἐν ἔχης καὶ μαλαλὸ
καὶ χρῆματα γιὰ χάσιμο.

Κι ἔν θελήσης μὲς στὸ κράτος τῶν Ρωμορῶν τὸ ποθητὸ
νὰ τὸ στρώσης γιὰ καλὰ,
κάθε μέρα, διπλωμάτη, θέρωμαι νὰ σ' ἐρωτῶ
πῶς τὰ πῆξ ἀπὸ μαλαλὰ.

Νᾶχα τῆς δικαίης σου λίραις τὰ μαλαλὰ μου καὶ μὲ λύρα
ἐν ἐρχόμεν ἔδω πέρα
μὲς ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
γιὰ νὰ βάλω κι ἐγὼ κάληπ καὶ νὰ κάνω τὸν σωτήρα.

Ἐὰν ὅμως ἀνεπίστως ἐπιμένῃς μ' ὄλ' αὐτὰ,
ποῦ σου λέγ' ὀρθὰ κορτά,
μὲσα σ' τοὺς Ρωμορῶν νὰ δράσης μὲ τὴν Ἀγγλική σου φύσι,
τότε πᾶ νὰ πάρησ φόρα
καὶ ν' ἀρῆσις ἀπὸ τώρα
νὰ βαπτίζῃς, νὰ μωρῆρῃς, κι ἄρα ζήση καὶ μὴ ζήση.

Βάπτιζε καὶ μύρωνε,
γιὰ βαπτίσηα πληρωνε,
κι ἔτσι μὲ βαπτισιμοῦς
νὰ κτυπήσ τὰ ντόπικα τζάκια,
καὶ μὲ μέρα τοὺς Ρωμορῶν
νὰ τοὺς κάρῃς Ἑγγλιετζάκια.

Καὶ καμῶσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγιλίας.

Ἐστὸ πρὸς γῶσιν κυριῶν, πρὸς γῶσιν καὶ κυριῶν
πῶς τοῦ Μπαμπάνου τὸ γνωστὸν τ' Ὀδοιτοκρεῖον
μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καθόλου δὲν ἄργει
κι ὅπὸ λαμπρὰν διαδύουσι σὰν πρῶτα λειτουργεῖ.
Ἄλλὰ κι ὁ πρῶτος τῶν υἱῶν διπλωματοῦτος γῶσιν
καὶ τοὺς πελάτας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναλαμβάνει.